

ת"פ 2432/04/16 - מדינת ישראל נגד איימן פאשא

בית משפט השלום בכפר סבא

ת"פ 2432-04-16 מדינת ישראל נ' חדיגה ואח'
בפני כבוד השופט דרור קלייטמן

בעניין: מדינת ישראל באמצעות ב"כ עו"ד אוראל
צבע רזנצוויג - שלוחת תביעות כפר סבא

המאשימה

נגד

איימן פאשא באמצעות ב"כ עו"ד עמית
פרנטי

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשם ואחיו הוגש כתב אישום, אשר הרקע אליו הוא סכסוך בין שכנים, עומר סלאמה (להלן: "המתלונן") לבין אחיהם, תאמר חדיגה, במסגרתו איים תאמר חדיגה על המתלונן ובעקבות זאת הוגשה תלונה למשטרה על ידי המתלונן. בהמשך, בתאריך 12.2.16 בשעה 22:00 או בסמוך לכך, הגיעו הנאשמים לביתו של המתלונן, עמדו בסמוך לשער הכניסה איימו עליו בכך שאמרו לו: "אתה היום לא ישן בבית ואנחנו נהרוג אותם ואתה תבכה עכשיו בגלל תאמר עצור בגללך" וכן: "אתה היום לא תישן בבית בגלל מה שעשית לתאמר ואנחנו יודעים איך לטפל בך".
2. הנאשם אף מואשם בכך שבתאריך 13.2.16 בשעה 14:10 או בסמוך לכך, נהג ברכב בקרבת ביתו של המתלונן ומשהבחין בו, פתח את חלון הרכב ואיים עליו באומרו: "זה היום האחרון שלך ואתה תסבול ממה שעשית".
3. כתב האישום מייחס לנאשם במעשים אלו אף עבירה של שיבוש מהלכי משפט.
4. במענה לכתב האישום, כפרו הנאשמים במיוחס להם וטענו כי הגיעו למקום כדי לאסוף את אמם ואמנם אמרו למתלונן - למה הגשת תלונה, יש בינינו יחסי שכנות טובים, אך לא איימו עליו או עשו

זאת לצורך שיבוש מהלכי משפט.

5. לאחר שהחל הליך ההוכחות, הגיעו הצדדים להסדר טיעון, בעניינו של אחיו של הנאשם. הוגש כתב אישום מתוקן ואחיו של הנאשם הודה בביצוע עבירת איומים כלפי המתלונן.

ראיות הצדדים

6. מטעם התביעה העיד, **השוטר יגאל וינרוב**, אשר שימש כחוקר בתחנת קדמה וגבה את הודעת המתלונן, הוא העיד על כך שהמתלונן העביר לו תמונה והצביע בה על הנאשמים.

7. עוד העיד, **המתלונן עומר סלאמה**, אשר תיאר כי הנאשמים הם שכנים שלו וכי בעת האירוע התגורר בבית הוריו. הוא העיד על כך כי בצהרי יום 12.2.16 איים עליו תאמר חדיגה בחצר ביתו ועל כך הגיש תלונה במשטרה. כשחזר הביתה, במהלך הלילה, שמע מישהו דופק בדלת והסתבר שזו אמו של תאמר חדיגה שהגיעה על מנת לבקש שיסיר את התלונה כנגד בנה. כאשר יצאה האם מהבית, שמע מאחותו שמישהו מדבר בחוץ ואז יצא והנאשם שעמד בפתח חצר הבית אמר לו: "**אני הורג אותך ואתה תבכה על מה שעשית לאח שלי**". ולאחר מכן גם אחיו של הנאשם חזר על הדברים. הוא צילם את הנאשמים והתלונן במשטרה. הוא זיהה את הנאשמים בתמונה שהוגשה וסומנה **(ת/1)**. הוא טען כי האחיות שלו סואר ונור שמעו את האיומים. עוד הוא העיד כי למחרת, בשעות הצהריים היה במכולת וכשחזר ורצה להיכנס לחצר ביתו, הגיע הנאשם ברכבו, פתח את חלון הרכב ואמר לו: "**אתה תבכה על מה שעשית ואני יודע מה אני אעשה בך**". הוא אישר כי לאחר כשבועיים הגיע למשטרה וביקש לבטל את התלונה כי דוד של הנאשמים ביקש ממנו לעשות סולחה. בחקירתו הנגדית אמר כי לאחר שאמם של הנאשמים ביקשה ממנו לבטל את התלונה כנגד תאמר הוא הסכים ואמר לה שיעשה זאת למחרת היום. הוא טען כי לא היו בינו לבין הנאשמים יחסי שכנות טובים, אולם הנאשמים לא איימו עליו בעבר. כשנשאל בידי ב"כ הנאשם 2 בעניין נוסח האיום, אמר כי הנוסח הוא כמתואר בכתב האישום וכיום לא זוכר אותו במדויק.

8. כמו כן, העידה **הגב' סואר סלאמה**, אחותו של המתלונן, אשר תיארה כי היא גרה בבית הוריה ובעת האירוע המתואר באישום הראשון הייתה מצויה בדלת הכניסה לבית ועסקה בניקיון ולפתע ראתה מישהו החונה מול השער וקורא לה, אך היא לא ענתה, סגרה את הדלת ונכנסה לתוך הבית ואמרה לאביה כי יש מישהו בחוץ שקורא לה. הוא יצא והתברר שהנאשמים הם שהיו בחוץ. היא שמעה אותם אומרים לאחיה-"אתה לא תחיה עוד" ועוד משהו שקשור לתאמר אך היא לא זוכרת.

כשהוצגו לה דבריה במשטרה אמרה שאכן זוכרת משהו בדומה לכך. היא אישרה כי המתלונן צילם באותו מעמד את הנאשמים.

9. עדה נוספת מטעם המאשימה הייתה, **גב' נור סאלמה**, אחות המתלונן שתיארה כי באותו ערב הגיעה לביתם אמו של תאמר חדיגה וביקשה מהם להסיר את התלונה כנגד בנה והם ריחמו עליה ולאחר שהיא עזבה את המקום הגיעו הנאשמים ולאחר שהם קראו משהו לעבר אחותה, יצאו אביה, אחיה והיא לחצר והנאשם אמר לאחיה - **"אני רוצה להרוג אותך, אתה לא תראה את מחר בבוקר, אתה לא תהיה בחיים אם תאמר יהיה במעצר גם הלילה"**.

10. מטעם המאשימה הוגשו בהסכמה הודעות הנאשם **(ת/4-2)**, מזכרים של העד ענבי **(ת/6-5)**, כתב ערובה של נאשם 1 **(ת/7)**, כתב ערובה של נאשם 2 **(ת/8)**, תלונת נאשם 2 כנגד המתלונן **(ת/9)**.

11. מטעם ההגנה הוגשו הודעות המתלונן **(נ/6-1)**.

12. מטעם ההגנה העיד הנאשם, אשר תיאר כי הוא בעל תואר דוקטור שלמד באיטליה וחזר לארץ לפני שלוש שנים. הוא אף אח מוסמך ועובד בסניף סופרפארם בנתניה. לטענתו, כלל לא הכיר את המתלונן טרם האירוע מושא כתב האישום. הוא אמנם ראה אותו אך לא ידע מיהו ומה שמו, אך הוא ידע שהוא שכן. באשר לאירועים המתוארים בכתב האישום הוא העיד כי שמע שאמו נמצאת בבית השכנים ובוכה ולכן הלך יחד עם אחיו על מנת לקחת אותה ולשאול למה היא הלכה לשם. הם עמדו בפתח החצר וקראו לאמם לצאת ומאחר והמתלונן ומשפחתו היו בחוץ הוא אמר לו: "תתבייש לך, אנחנו שכנים, זה לא צריך להגיע לשם". בכל הנוגע לאישום השני, הוא מאשר כי ראה את המתלונן ועבר לידו והסתכל עליו אבל לא פתח את חלון הרכב ולא אמר כלום והוא התרשם שהמתלונן עמד בפתח ביתו על מנת לחכות לו ולעשות לו בעיות. הוא אף טען כי באותו יום בצהריים, ישב בחדרו וראה את המתלונן בחצר ביתו, מסתכל עליו ו"כאילו רוצה לעשות לו משהו". הוא מאשר שבמשטרה התלונן שהמתלונן עשה לעברו תנועות ואומר ששכח לתאר אירוע נוסף בו המתלונן עשה לעברו תנועות. הוא טען כי הוא אדם מאד רגוע ולא אמר את המיוחס לו בכתב האישום. הוא אף טען כי גם אחיו לא אמר כלום לעבר המתלונן והוא הודה בבית משפט רק על מנת לסיים את ההליכים נגדו.

13. בסיכומיה, הפנתה באת כוח המאשימה, עו"ד אוראל צבע רוזנצוויג, לכך כי הנאשם תיאר כי הגיע למשטרה להתלונן על המתלונן רק כי חשש שהוא יעליל עליו משהו בבחינת "על ראש הגנב בוער הכובע". בתלונתו מציג גרסאות שונות ומשתנות, היא סבורה כי הדבר מצביע על כך שהנאשם מחפש את המתלונן ומעליל עליו. היא מצביעה על כך שאל מול דבריו של הנאשם מצויות עדויות של משפחה שלמה המתארת את האירועים בדרך דומה, כאשר גם אחיו של הנאשם הודה בביצוע המיוחס לו. היא סבורה שאין לייחס משמעות להבדלים שוליים בגרסאות מאחר ואין לצפות שכלל העדים יעידו באותה דרך בדיוק על אירוע. הנאשם מסתבך בגרסאותיו לגבי התאריכים בהם אירוע האירועים, אך מאשר כי נכח במקומות המתוארים באישומים. הוא אף מודה שצעק לעבר המתלונן שיתבייש וזאת בניגוד לנאמר בכפירתו בבית המשפט שם לא הוזכר פרט זה. היא סבורה כי די בראיות שהוצגו על מנת שהמאשימה תעמוד בנטל המוטל עליה ולכן היא עותרת להרשעת הנאשם.

14. מנגד, טען ב"כ הנאשם, עו"ד עמית פרנטי, בסיכומיו שהוגשו בכתב, כי המאשימה לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח אשמתו של הנאשם, מאחר ועל בית המשפט להשתכנע מעבר לספק סביר כי הנאשם אמר את האמירות המדויקות המופיעות בכתב האישום או שהנאשם עצמו אמר אמירות אחרות המהוות איום על המתלונן. מאחר והעדים העידו על אמירות שונות שנאמרו לכאורה על ידי הנאשם הרי שלא הוכחה אשמתו.

15. הוא טוען כי אין להרשיע את הנאשם בעבירה של הטרדת עד, מאחר וסעיף זה לא יוחס לנאשם בכתב האישום ואף לא הוזכר בסיכומיה של התובעת. הוא מפנה לכך שהמאשימה לא ערכה אבחנה בין אמירות הנאשם לאמירות אחיו ועל הדבר להיזקף לחובת המאשימה. בכתב האישום אף מיוחסות לנאשם שתי אמירות, דבר אשר אין לו ביסוס בהודעות המתלונן במשטרה. בכל הנוגע לאישום הראשון מסר הנאשם גרסאות שונות באשר לתוכן האמירות ורק כשנשאל בחקירתו הנגדית אמר שעכשיו נזכר בדברים האמורים בכתב האישום, מאחר והוא לא זוכר במדויק מה קרה לפני שנתיים. גם בנוגע לאישום השני, מצביע ב"כ הנאשם על כך שהמתלונן מוסר בכל פעם ניסוחים שונים לאמירתו של הנאשם. הוא ציין כי האחות סואר העידה כי האב גם כן נכח באירוע ולמרות זאת הוא לא הובא לעדות ללא כל הסבר לכך מטעם המאשימה. הוא מצביע על כך שעולה כי העדה שוחחה על האירוע עם המתלונן עוד בטרם מסרה הודעה במשטרה. עדותה לגבי אמירותיו של הנאשם כלליות ואין היא מאבחנת בין הנאשמים מי אמר מה. באשר לאחות נור הוא מצביע על כך שגרסתה לנאמר שונה מגרסאות העדים האחרים. לעומת עדי התביעה, הוא טוען כי גרסת הנאשם עקבית וברורה ובכל הנוגע לתלונתו נגד המתלונן הרי שזו הובעה בזירות ובלא הפרזה.

לנוכח כל זאת הוא עותר לזיכוי של הנאשם.

דין והכרעה

16. להכרעה ניצבות בפניי עדויות המתלונן ואחיותיו אל מול עדות הנאשם בכל הנוגע לאישום הראשון ועדות הנאשם אל מול עדות המתלונן בכל הנוגע לאישום השני. בכל הנוגע לאישום הראשון מצויה בפניי אף תמונה שצולמה על ידי המתלונן ובה נראים הנאשם ואחיו בפתח חצר ביתו של המתלונן.

17. צודק ב"כ הנאשמים כי בעדויות ובהודעות השונות שנמסרו על ידי עדי התביעה, בכל הנוגע לאישום הראשון, אין התאמה באשר לנוסח המדויק של הדברים שנאמרו על ידי הנאשם במהלך האירוע.

בכתב האישום מיוחס לנאשם ואחיו כי אמרו: " אתה היום לא ישן בבית ואנחנו נהרוג אותם ואתה תבכה עכשיו בגלל תאמר עצור בגללך" וכן: "אתה היום לא תישן בבית בגלל מה שעשית לתאמר ואנחנו יודעים לטפל בך". אמירות אלו בכתב האישום מתבססות על דבריו של המתלונן בהודעתו במשטרה (נ/2). בבית המשפט העיד המתלונן שהנאשם אמר לו: "אני הורג אותך ואתה תבכה על מה שעשית לאח שלי" (עמ' 12 ש' 28-29 לפרוטוקול). כשנשאל בחקירתו הנגדית על ההבדל בין דבריו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט ענה: " עכשיו נזכרתי, אני לא זוכר בדיוק מלפני שנתיים מה קרה במאה אחוז" (עמ' 22 ש' 28). הוא אף אמר: " לא זוכר במדויק אם אלה המילים במאה אחוז שהם אמרו לי, אבל הם איימו עלי, הם אמרו לי אנחנו נהרוג אותך" האחות סואר העידה: " אני זוכרת כרגע שהם אמרו לו אתה לא תחיה עוד. אמרו לו משהו שקשור לתאמר אני לא זוכרת. אולי אמרו לו שאם תאמר לא יצא אנחנו נראה לך. בדיוק בדיוק אני לא זוכרת. לא רוצה להיכנס לבלבולים" (עמ' 27 ש' 27 , עמ' 28 ש' 1-2). האחות נור העידה שהנאשם אמר: " אני רוצה להרוג אותך" בעוד אחיו אמר: " גם אני אהרוג אותך ואמר אתה לא תראה את מחר בבקר, אתה לא תהיה בחיים אם תאמר יהיה במעצר גם הלילה". (עמ' 32 ש' 15-16).

18. איני סבור כי בשל אי ההתאמה בין האמירות המדויקות, יש על מנת להקים ספק סביר באמיתותן. כלל העדים העידו על האירוע בצורה דומה, הן על מיקומם ומיקום האחרים והן על עצם ההתרחשות ואף על מה שקדם לה. גם תוכן האיום דומה. הם אינם מדויקים במילים אולם מוסרים על אותו אופן של איום. המדובר בעדויות שנמסרו בבית המשפט כשנתיים לאחר האירוע. דווקא אי ההתאמה שומטת את הקרקע מן הטענה כי העדים בשיחתם לאחר האירוע וטרם הגעתם למשטרה

תיאמו את העדויות, אילו היו עושים זאת הרי שהיו מעידים על משפט מסוים עליו סיכמו. ניכר היה דווקא שמדובר באיום שנשמע על ידי כולם, כאשר כל אחד זכר אותו בדרך שונה במקצת אולם תוכנו דומה בכל העדויות. יש לזכור שהאיום נצעק מקצה החצר באירוע שעורר התרגשות בין בני המשפחה.

19. התרשמתי אף שאין מדובר בעדים שחברו יחדיו להעליל על הנאשם עלילה. כפי שעולה מכלל העדויות, לאחר שאמו של הנאשם הגיעה לביתם ובכתה, הם חשבו לבטל את התלונה הראשונה שעמדה ברקע לאירועים בכתב אישום זה. גם בעניין כתב אישום זה, פנה המתלון למשטרה וביקש לבטל את התלונה (נ/5). הם ציינו מספר פעמים כי הם רוצים לחיות בשקט, אך נאלצו להגיש את התלונה מתוך פחדם. כך אמרה נור סאלמה בת ה-19 בעדותה: " **אנחנו לא רוצים בעיות שתדע לך. אנחנו רוצים לחיות בשקט. אבל מה לעשות? אנחנו פחדנו**" (עמ' 32, ש'20).

20. הנאשם קושר עצמו לאירוע ואף מאשר שצעק דברים לעבר המתלון כשאמר לו: "תתבייש לך, אנחנו שכנים וזה לא צריך להגיע לשם".

21. אמנם בכתב האישום האיומים מיוחסים לנאשם ואחיו יחדיו אולם במהלך העדויות הצביעו העדים על הדברים אותם אמר הנאשם עצמו. כך המתלון בעמ' 12 ש' 28 לפרוטוקול וכן בעמ' 18 ש'15 ובעמ' 22 ש'17 וכך גם העדה נור סאלמה בעמ'32, ש'15 לפרוטוקול.

22. לא מצאתי ממש בטענה כי האיומים אינם מסוימים. כפי שמצוטט לעיל, האיומים הופנו ישירות אל עבר המתלון וכלפיו.

23. אכן, מהעדויות עולה כי במקום נכח גם אביו של המתלון ולמרות זאת לא נגבתה ממנו הודעה במשטרה והוא לא הובא לעדות בבית המשפט, אולם גם אחיו של הנאשם ואמו נכחו באותו אירוע וגם הם לא הובאו לעדות מטעם ההגנה. מטעם התביעה הובאו מספר עדים ולא מצאתי כי יש באי הבאת האב על מנת לפגוע בראיות המאשימה.

24. בכל הנוגע לאישום השני, העיד המתלון כי כשחזר מהמכולת ורצה להיכנס לחצר ביתו, הגיע הנאשם ברכבו ועמד מולו, פתח את חלון הנהג ואמר לו: " **אתה תבכה על מה שעשית ואני יודע מה אני אעשה בך**". (עמ' 23 ש'25) ובהמשך הוא אומר שאמר לו: " **אני אהרוג אותך ואני יודע מה לעשות בך כי ככה עשית באח שלי**" (עמ' 14 ש'4). בחקירתו הנגדית אמר: " **הוא אמר שיהרוג אותי בגלל שעשיתי ככה לאח שלו אני אסבול ממה שעשיתי**". בהודעתו

במשטרה (נ/3) אמר: "איימן ראה אותי מול הבית שלי בקלנסווה הוא היה בתוך האוטו שלו טויוטה אפור קורולה פתח את החלון של הדלת נהג ואמר לי זה היום האחרון שלך ואתה תסבול ממה שעשית". גרסת הנאשם היא כי ראה את עומר ועבר לידו, הסתכל עליו וזה הסתכל עליו בחזרה אולם לא פתח את החלון ולא אמר כלום. הנאשם טען כי המתלון עמד בכניסה לבית "כאילו הוא מחכה לעשות בעיה" (עמ' 44 ש' 18). בהודעתו במשטרה (ת/4) הוא תיאר זאת כך: "אני באמת הייתי ברכב הטויוטה שלי וראיתי את עומר שהוא מחוץ לחצר שלו ועברתי ליד עומר, ועומד ככה ועשה לי עם הראש ככה כאילו הוא רוצה שאני אתקוף אותו, אבל עומר לא דיבר ואני לא דיברתי אותו".

25. המדובר, כאמור, בגרסה מול גרסה. אולם בחרתי לקבל את גרסתו של המתלון וזאת לנוכח התרשמותי כי הנאשם אינו מנסה להעצים את האירוע אך מתלון בשל פחדו מהנאשם וממשפחתו. לעומתו, הנאשם מנסה בכל דרך לגרום לחיכוך בינו לבין המתלון. לא ברור כיצד החליט שעמידתו של המתלון בסמוך לחצר ביתו היא במטרה לגרום לנאשם לתקוף אותו. באותו יום אף מגיע הנאשם לתחנת המשטרה ומתלון על המתלון (ת/9) כי: "אני יצאתי מהבית שלי וראיתי אותו עומד בדרך אבל אני מפרש את זה כאילו הוא רצה שאני אעשה לו משהו כדי שהוא יכול להפיל אותי. אני לא עשיתי כלום אבל באיתי להתלון". לא ברור על מה נסובה התלונה ולא ברור מדוע הוא צריך לציין שלא עשה כלום. בבית המשפט הוא הסביר: "פחדתי שהוא יעשה לי תיק אז באתי למשטרה" (עמ' 46 ש' 15). ובהמשך: "אמרתי ליתר בטחון שלא יתבע אותי למשפט הוא רוצה לעשות לי בעיות" (עמ' 46 ש' 24) וכן: "שלא יפיל אותי כמו שהוא הפיל את אח שלי". לציין כי בעקבות תלונה זו נחקר המתלון (נ/4) וחזר על גרסתו שנאמרה בהודעתו במשטרה (נ/3). המתלון היה עקבי בתארו את האירוע הזה בעוד הנאשם העלה בעדותו מספר מקרים שאירעו לכאורה והתקשה בסידור הזמנים של קרות האירועים.

26. לנוכח כל האמור לעיל, נתתי אמון בעדות המתלון ואחיותיו אל מול עדות הנאשם ומצאתי כי די בכך על מנת שתוכח אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר.

27. בהוראות החיקוק המצוינות בכתב האישום מופיעה אף עבירה של שיבוש הליכי משפט, אולם בכתב האישום עצמו לא מצינת המאשימה כיצד מתקיימים יסודותיה של עבירה זו במעשיו של הנאשם. בפתח דיון ההוכחות שהתקיים בתאריך 3.1.18, הודיעה ב"כ המאשימה כי נכון יותר היה לייחס לנאשמים עבירה של הטרדת עד. אולם בסיכומי המאשימה אין לכך כל זכר ועל כן אראה

בכך כי המאשימה זנחה טענה זו וכאמור לא פירטה את יסודות העבירה של שיבוש הליכי משפט ועל כן לא ארשיע את הנאשם בעבירות אלו.

28. אשר על כן, הנאשם מורשע בביצוע שתי עבירות איומים בהתאם לסעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1973.

ניתנה היום, ו' תמוז תשע"ח, 19 יוני 2018, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד לי שלייפר, הנאשם וב"כ עו"ד עמית פרנטי.